

Biztatás imádságra

Minden igehirdetőnek példa és minta lehet az alábbi prédikáció: az alapige belső logikáját követő világos gondolatmenet, áttekinthető, szilárd szerkezet, gondolati mélység, az ige saját mondanivalójához való hűség, illetve annak kibontása által megszólító erő, közérthető, mesterkéletlen, letisztult fogalmazás, szemléletesség, gyakorlatiasság jellemzi.

Nem tipikus, mai, langyos gyülekezetnek, hanem mintegy másfél századdal ezelőtti hívő keresztény közösségnek hangzott el Spurgeon prédikációja. Azonban kívánatos, hogy igehirdetésének kiemelt erényei mai hallgatóknak szóló prédikációkban is érvényesüljenek.

„Minden ember nagyon könnyen válhat bálványimádóvá”

„Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, nyisd meg a szád, és betöltöm azt.” (Zsolt 81,11)

Az előző vers arra szólít fel minket, hogy forduljunk el az idegen istenektől: *„Ne legyen tenálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj!”* [...] A bálványimádás nem pusztán a faragott képek előtti meghajlást jelenti, hanem az a lényege, hogy másba helyezzük bizalmunkat, nem a láthatatlan, mindenható Istenbe. Könnyen készíthetünk magunknak istent tapasztalatunkból, vagyonunkból, talentumainkból, bálvánnyá emelhetjük gyermekünket, feleségünket, férjünket, barátainkat. Bármit vagy bárkit istenné emelhetünk, amit vagy akit többre tartunk Megváltónknál, és jobban bízunk benne, mint Istenben. [...] Istenné emelhetjük a kegyelem eszközeit, ha többre tartjuk ezeket Istennél, vagy az eszközökben megnyilvánuló kegyelemnél. Istenné emelheted a Bibliádat is, ha úgy gondolod, hogy csupán annak olvasására van szükséged, a Szentlélek megvilágosító munkája nélkül. Láthatod tehát, hogy minden ember nagyon könnyen válhat bálványimádóvá.

E gonoszság gyógyszere az, ha mindig magunk előtt látjuk az élő Istent. Ha elfelejtkezel az élő Istenről, akkor biztosan bálványistent készítesz magadnak. Szükségszerűen fakad a természetünkből, hogy valamilyen istent imádnunk kell, így tehát ahhoz, hogy ne legyenek idegen isteneid, szeretned kell az Urat, az egyetlen élő és igaz Istent, bíznod kell benne, és ragaszkodnod kell Hozzá. [...] Az

az ember, aki mindenkor Istenre figyel, nem vágyik az Úr jelenlétének szimbólumaira sem. [...] Az ilyen ember tart attól, hogy imáiban Isten-utánzatot készít, s nem akarja, hogy ez elfordítsa elméjét attól, hogy lélekben és igazságban imádja Istent. Ezért tehát nagyon egyszerű istenimádatra törekszik, botránykőnek találja a díszes szertartásokat. [...] Mivel csak hátráltatják őt, elutasítja ezeket. Bárcsak Isten távol tartana minket a bálványimádástól! [...] Aki megtanulta, hogy a Teremtőben bízzék, nem akarja többé a teremtményekbe helyezni bizalmát. Aki megvetette lábát a korszakok Szikláján, nem érez kísértést arra, hogy az emberi erő törékeny nádszálára támaszkodjék...

Igénk olyan Istenről szól, aki egészen közel húzódik népéhez, mégpedig azért, hogy arra biztassa őket, ők is húzódjanak közelebb hozzá. Megszólítja őket, hogy ők is megszólítsák Istent. Megnyitja előttük száját, hogy ők is megnyissák előtte szájukat. Alapigénk bátorítást tartalmaz, és ezt két dologgal támasztja alá. Először tehát azt figyeljük meg, miként bátorítja Isten a népét, másodsor pedig azt, hogy milyen két nagy indokkal erősíti meg ezt. Ezek közé zárja a bátorítást. Az első érv így hangzik: *„Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihozott téged Egyiptom földjéről.”* Ezután jön a biztatás: *„Nyisd meg a szád!”* Majd a második indoklás követi ezt: *„Betöltöm azt.”*

A biztatás: „Nyisd meg a szád!”

Úgy gondolom, hogy e biztatás által Isten elsősorban ahhoz kíván minket hozzásegíteni, hogy **szabaduljunk meg a félelem bénító hatásától**. Ha egy ember olyasvalakivel van együtt, akitől retteg, nem tud bátran szólni. Ha pedig valami nagy bűnt követett el, és az előtt áll, akit bírójának tekint, akkor olyan lesz, mint a mi Urunk példázatában szereplő ember, aki csak „hallgatott” (Mt 22,12). Aki letérdelve tudatában van bűnének, és Isten igazságosságától tart, nyilvánvalóan nem tud megszólalni. Isten azonban bátorításul ezt mondja neki: Nyisd meg a szád, ne félj! Nyisd meg a szád, valld meg bűnödöt, ismerd el, hogy letértél Istened útjáról, tárd fel tüzetesen vétkeidet, könyörögj kegyelemért, hivatkozz Krisztus keresztségének nagy hitbeli érvére. Nyisd meg a szád, ne félj megszólalni!...

Esetleg azt érzed, képtelen vagy arra, hogy imádkozz? Isten arra bátorít itt téged, hogy könyörögj most: *„Nyisd meg a szád!”* [...] Szívedet szorongatja a bánat, de

képtelen vagy hangot adni érzéseidnek? Félsz Isten elé járulni, úgy véled, vakmerőség lenne Krisztusra tekintened, és kegyelmében reménykedned, így tehát megnémulva térdelsz Isten előtt? A mennyei Atya végtelen irgalmában föléd hajol, és így szól: Nyisd meg szád, szólj, gyermekem! Fülelem hallani akarja kiáltásodat, készen állok, hogy teljesítem kérésedet. Ne légy előttem néma, *„öntsd ki előttem szívedet, mint a vizet”* (Siral 2,19), borítsd fel, és öntsd ki az utolsó cseppig, ne tarts vissza semmit, terjeszd eléem ügyedet. Úgy gondolom, hogy az igéből idézett biztatás pontosan ezt jelenti.

Továbbá e felhívás - „Nyisd meg a szád” - azt is magában foglalja, hogy imádság közben **beszélj szabadon Istenhez**, ne gátoljon semmi sem a könyörgésedben. Ismertem olyan keresztényeket, akik rettenetesen féltek Isten jelenlétében. Ez egy bizonyos pontig teljesen helyénvaló érzés, de őket a félelem megkötözte, a megkötöttség pedig lehangolóan gonosz állapot. Amikor a kegyelem trónja elé járulunk, szabadoknak kell lennünk, bátran kell Isten elé járulnunk. Isten ezért arra buzdítja népét, hogy rázzon le magáról minden bilincset, amikor így szól: Nyisd meg a szád!

Sok imádság van, amelyet nem lenne helyénvaló nyilvánosan elmondani, de a benső szobában valóságos zene Isten fülének. Hiszem, hogy vannak imádságok, melyeket istenfélő, de műveletlen és írástudatlan hívők mondanak el, és ezek úgy hangzanak, hogy egyeseket nevetésre ingerelnének, de a szeretett Fiú által elfogadásra találnak, a Seregek Ura őszinte, igaz esedezésnek tekinti őket.

A „nyisd meg a te szád” felhívás tehát azt jelenti, hogy ha nem tudsz úgy imádkozni, ahogy szeretnél, imádkozz úgy, ahogy tudsz, de mindenképpen tedd magad szabadná Isten előtt. Légy bátor Uraddal, semmit se titkolj el Istenedtől! Meztelenítsd le előtte belső lényedet! Semmit sem rejthetsz el előle, így meg se kísérelj ezt! Szabadon szólj Isten előtt, ahogyan barát szól a baráthoz, vagy ahogyan a gyermek szólítja meg apját! Most nem a bírád előtt állsz, nem olyan valaki előtt vagy, aki kemény bírálattal illet, és ízekre szed téged. Az Úr szerető és gyengéd azokhoz, akik az Ő orcáját keresik. Ezért nyisd meg a szád. Mit követtél el? Mit szeretnél? Mire vágyik a lelked? Mi kerget kétségbeesésbe? Nyisd meg a szád, adj ki magadból mindent! Teljes szíved ömöljön ki ajkaid megnyíló résén, mert Isten alig várja, hogy meghallhassa fohászodat...

Nem gondolod-e azonban, hogy e biztatás még ennél is többet tartalmaz? Az is benne foglaltatik, hogy **kérj nagy dolgokat**, hogy nyisd nagyra a szád. Minél

nagyobb dolgot kérsz, annál bizonyosabb, hogy meg is kapod. Embereknél általában azt láthatjuk, hogy minél kisebb szívességet kér valaki, annál valószínűbb, hogy megkapja. Istennél azonban fordítva van: minél nagyobb jót kérsz, annál bizonyosabb, hogy megkapod. Nem kérhetünk nagyobbat, mint Krisztust, és ha kéred, meg is kaphatod Őt, mert Isten már előre odaadta Őt mindenkinek, aki hisz Őbenne: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Ján 3,16) Ha gazdagságot kérsz, nem biztos, hogy megkapod, mert ez gyarló és csekély dolog, és Isten nem feltétlenül látja jónak megadni ezt neked, de ha örök életet kérsz, a tiéd lesz, mert ez hatalmas dolog, és Isten örül, ha a legnagyobb áldásokat adhatja azoknak, akik Krisztus Jézusban járulnak hozzá. Amiről tehát úgy látod, hogy meggátol téged, éppen az serkentsen! Isten hall téged akkor is, ha nem nyitod meg a szád, mert képes meghallani szíved benső jajszavát is, de légy biztos benne, hogy meghall téged, ha nagyra nyitod a szád!

Talán nagy a bűnöd, és ezt hozod fel érvként? Mondd Dáviddal: *„A te nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az.”* (Zsolt 25,11) Talán nagy nyomorúságban és lelkileg elesett állapotban vagy? Hivatkozz hát szegénységedre, mert Istennél nincs ennél nagyobb indok. Minél gyorsabban kell a segítség, annál biztosabb, hogy a kegyelem megelégit téged, minél nagyobb szükségben vagy, Isten annál készségesebben megy hozzád. Ha a városban járok, és látom az orvos kocsiját szélesebben elhúzni mellettem, nem azt gondolom, hogy fogfájós beteghez siet - hanem azt, hogy valaki végső szorultságában küldött érte: ahogy csak tud, siessen hozzá. Ha pedig Isten *„kérubon repül, és a szelek szárnyán suhan”* (Zsolt 18,11), azért jön, hogy népének nagy ínségét enyhítse. Isten a nagy ínségben levő emberhez ekképpen szól: *„Nyisd meg a szád, és betöltöm azt!”* Kérj nagy dolgokat! Isten népét meg kell tanítani arra, hogy nagy dolgokat kérjen. William Carey egy ízben ezt a fontos kijelentést tette: *„Nagy dolgokkal próbáljátok meg Istent, várjatok Tőle nagy dolgokat!”* Minél kevesebbet vársz egy embertől, annál jobb, de minél többet vársz Istentől, annál többet kaphatsz Tőle. Kérj hát nagy dolgokat, terjessz Istened elé nagy kéréseket!

Negyedszer, úgy gondolom, a *„nyisd meg a szád”* azt is jelenti, hogy **hő vággal imádkozzunk**. Megfigyelték, hogy valahányszor egy ember nagy határozottsággal szól, szélesre nyitja a száját. Azt olvassuk az evangéliumokban, hogy amikor a mi Urunk felment a hegyre, *„leült, hozzá mentek a tanítványai, és száját megnyitván, tanította őket, mondván: Boldogok a lelki szegények”,* és így

tovább. Valaki megjegyezte, hogy teljesen fölösleges ezt külön mondani: „megnyitotta száját”, hiszen e nélkül hogyan is prédikálhatott volna? Egy másik, nálánál bölcsebb ember azonban így válaszolt: „Ha templomba vagy imaházba mégy, sok helyen pontosan ezt fogod látni, hogy valaki prédikál, anélkül, hogy megnyitná a száját.” Ha valaki nem beszél világosan és érthetően, nem nyitja meg a száját, aki azonban meggyőzően és határozottan szeretné megszólítani hallgatóit, annak szélesre kell nyitnia a száját.

Amikor tehát az Úr ezt mondja: „Nyisd meg a szád!”, arra biztat minket, hogy legyünk határozottak. Az úgynevezett hideg imák nem valódi imádságok. [...] Ha imameghallgatást szeretnénk elnyerni, nagy buzgósággal, hévvel, újra és újra megismételve kell kéréseinket Isten elé terjesztenünk, így szólva: *„Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem.”* (1Móz 32,26) Az Úr előtt kedves az ilyen könyörgés, semmilyen zene nem édesebb Isten füleinek, mint gyermekei hangos, határozott kiáltása. Isten örömét leli abban, ha az imádkozó hangosan dörömböl a kegyelem ajtaján. [...] Ha teljes szívetekkel és lelketekkel keresitek Őt, ha [...] ünnepélyes komolyságot tanúsítotok, akkor ez a nagy Isten nagy üdvösséggel ajándékozik meg titeket! Óh, bárcsak szélesre nyitnátok szátokat! Kiáltatok csak Hozzá! Nem úgy értem ezt, hogy hangos szóval, hanem a szív kiáltásával, melyet meghallanak a mennyben. Időnként, amikor zuhog az eső, és a háziszolga nem jön elég gyorsan a kapuhoz, olyan erővel húzzátok meg a csengőt, hogy visszhangzik tőle az egész ház - így húzzátok meg a csengőt a menny kapujánál is. Vihar tombol, és ti nem várhattok kinn a zivatarban. [...] Úgy csengessetek, mintha ezt mondanátok: „Be kell mennem! Végtelen szeretet, királyi kegyelem, szükségem van rád! Végem van, elpusztulok, örökre elveszem, ha te, én Istenem, nem sietsz hozzám!” Nyisd meg a szád, és Isten biztosan be fogja tölteni!

A „nyisd meg a szád” biztatás továbbá azt is jelenti, hogy **tudj hőn várakozni**. Az imént már akaratlanul is érintettem ezt a pontot. Kétségtelen, hogy a felhívás hasonlatot is magában foglal: a madárfészket idézi. Láttad már a fészekben a madárfiókákat, amikor arra várnak, hogy anyjuk megetesse őket? Ha valaha is bepillantottál, és összetévesztettek az anyjukkal, hogyan néztek ki? Úgy, mint egy nagy rakás száj! Oly szélesre nyitották csőrüket, amilyenre csak tudták. Döbbenetes, hogy egy madárfióka mennyire ki tudja nyitni a száját. Anyjuk éppen egy kukacot vagy valami más eledelt hoz nekik, hogy ehessenek, az éhes kismadár pedig nem tudja másképp elfogadni az ételt, csak úgy, hogy kinyitja a csőrét. Az éhség miatt pedig úgy érzi, hogy feleakkora szája sincs, mint kellene, így hát

olyan szélesre nyitja ki a csőrét, amilyenre csak tudja, amikor az anya- vagy apamadar, amely egész nap serénykedett, hogy betöltse a fiókák szükségletét, végre megérkezik. A szülők bizony dolgoznak ám, és milyen sebesen röpködnek ide-oda! Olyan, mintha ezt mondanák kicsinyeiknek: „Megelégítünk benneteket, nyissátok csak ki a szátokat, és mi betöltjük!”

És ti, szegény lelkek, mekkora szátok van, amikor kinyitjátok? Milyen nagy az ínségetek? Mondom nektek, akkora ínségben vagytok, hogy ha a világ minden szentje és a mennyei angyalok egyesítenék is tartalékaikat, és ezt mondanák: „Mi megelégítünk titeket”, olyan feladatra vállalkoznának, ami messze meghaladja erejüket. Az emberi szívet egyedül csak Isten képes megelégíteni, senki más, egyedül csak Ő mondhatja: „Nyisd meg a szád, és betöltöm azt.” ...A Szentlélek be fogja tölteni szükségleteidet, még ha halott vagy is a bűnben, és bármennyire elidegenedtél is Istentől. [...]

Az ígéret: „Betöltöm azt”

Nem kell másra várnod, csak arra, hogy Isten imádra válaszolva mindent meg fog adni neked, amire szükséged van: „Betöltöm azt” - mondja neked. Valaki ezt a helyet tévesen idézte: „Bőségesen betöltöm azt.” Ugyan már! Mit akarsz azzal, hogy „bőségesen”? Isten Igéje elég tökéletes a te határozóid nélkül is. „Betöltöm azt.” Ha Ő betölti, akkor be van töltve, Isten teljesen betölt téged. Megad neked mindent, amire szükséged van. „Sürgető ínséged tudatában nyisd szélesre a szád - mondja Isten -, és én minden szükségletedről gondoskodni fogok, gazdagságomhoz mértén, Jézus Krisztus által dicsőségben.”

Néhány szót mondanék még arról, milyen érvekkel biztatnám Isten gyermekeit arra, hogy járuljanak elé, és kérjenek nagy dolgokat.

Először is, gondold meg Isten nagy voltát. Igazán nagy dolgokat kérhetsz attól, aki a mennyet és a földet teremtette. Nézz fel a csillagokra, lásd meg, hogyan szórta szét őket marokszámra az Úr, és emlékezz meg arról, hogy minden csillag, melyet láatsz, csak csillagpor Isten házának küszöbéről. Végtelen számú, tündöklő világ van, amelyeket távcsöveinkkel még sosem pillantottunk meg. Annak, aki ezeket teremtette, nagy hatalma van, kérj hát valami nagy dolgot, ha imában Isten elé járulsz.

Emlékezz meg jóságáról is! Isten örömét leli az adakozásban, nem bántod meg Őt, amikor kérsz Tőle. Isten nem afféle zsugori, aki odavet neked néhány fillért, ha sürgeted. Olyan Isten Ő, akinek oly természetes, hogy adjon, amilyen természetes az, hogy a Nap süt, vagy a forrás csobog. Járulj hát Hozzá nagy kérésekkel, mert el sem képzelheted, mennyire jó Ő hozzád.

Emlékezz meg arról a Közvetítőről is, aki által a kegyelmet nyered: Ő Jézus Krisztus, a te Urad. Fillérékért járulsz csak vajon az Úrhoz Krisztus nevében? Megelégszel-e azzal, hogy az Úr Jézus által néhány nyomorúságos garast kérj? A „*kegyelem királyi székének*” (Zsid 4,16) rendeltetése az, hogy nagy és dicsőséges dolgokat adjon. Olyan hatalmas áldozat, mint Krisztusé, az emberiség legnagyobb szükségleteinek megelégtetésére szolgál. Nyissátok hát szélesre a szátokat, amikor Jézus Krisztus nevét kimondjátok. Gyarló dolog, ha fukarkodtok a kérésekkel, amikor ilyen névben fohászkodhattok...

Jegyezd meg továbbá, hogy imáid szerzője a Szentlélek, aki „*segítségére van a mi erőtlenségünknek*” (Rm 8,26). Hebegsz és habogsz-e, ha egyszer a Szentlélek segít téged? Van-e olyasmi, amiről ezt mondhatod: „Ez túl nagy kérés részemről.” Hogyan? Ha a Szentlélek arra indít téged, hogy kérjed, talán nem tudja, mit illik kérned? Add át magad kegyelmes befolyásának, engedd magad a könyörgés árján hordoztatni a Szentlélek készítése szerint, és kérj, amit csak akarsz! Nagy Sándor egyszer egy embernek mérhetetlenül nagynak tűnő ajándékot adott, ezért az megijedt, hogy az nem lehet az övé. Ekkor Nagy Sándor így szólt hozzá: „Lehet, hogy neked ez az ajándék túl nagy ahhoz, hogy elfogadd, de nekem nem túl nagy ahhoz, hogy odaadjam neked.” Lehet, hogy az isteni kegyelem túl nagynak tűnik neked ahhoz, hogy elfogadd, de Krisztus számára nem túl nagy ahhoz, hogy részesítsen benne. Nyisd hát nagyra a szád, ha olyan Atyához, Fiúhoz és Szentlélekhez járulhatsz imában, amilyen a mi Istenünk.

Mivel nagyon nagy ínségben vagy - nagyobbban, mint gondolnád -, ne add alább könyörgéseidben! Úgy gondolom, ha bármit megkaphatnék egy barátomtól, amit kérek tőle, inkább hajlanék arra, hogy többet kérjek, mint amire szükségem van, mintsem hogy alább adjam. Bizonyos, hogy Istentől, aki nem lesz szegényebb azzal, hogy ad, és nem lesz gazdagabb azáltal, hogy visszatart, nagy szabadsággal kérhetünk: Nyisd meg a szád, és betöltöm azt - mondja néked és mindnyájunknak. Kérj hát sokat imádságodban, mivelhogy oly nagy szükségben vagy!

Azután gondolj mások ínségére is! Óh, ha belegondolok, micsoda ereje van az

imádságnak, arra biztatnám a testvéreket, imádkozzanak hatalmas imákat, például hogy London térjen meg, hogy Krisztus egyháza terjedjen szerte az országban. [...] Nemes dolog úgy imádkozni, ahogy Carey tette: Uram, mentsd meg Kínát! [...] Olyan nagy Istenetek van, aki képes ilyen nagy dolgokkal foglalkozni. Kérhettek kis dolgokat is, ha szükségetek van rájuk, és tegyétek is ezt bátran, mégse korlátozzátok kéréseiteket csak ezekre. Jussatok el a nagy dolgokhoz, kérjétek nagy kegyelmet mások számára, ha ti magatok nem is vagytok éppen nagy ínségben.

Ismétlem, emlékezzetek meg Isten nagy és értékes ígéreteiről. [...] Kedves barátaim, Isten ígéretei nem szűkösek, hanem *„igen nagy és becses ígéretetek”* (2Pt 1,4). Sosem mérhetitek meg őket teljesen. Jöjjetek hát nagyra nyitott szájjal, és kérjétek nagy dolgokat mennyei Atyátoktól! [...]

Figyeld meg végül, hogy Isten két fontos érvet alkalmaz, melyekről most csak röviden szólok. Az egyiket a biztatás elé, a másikat mögé helyezte, hogy mindkét oldalról legyen, ami megtámassza.

Az első érv a biztatás és az ígéret mellett

Az első ok, amiért szélesre nyithatod a szádat: az, amit Isten cselekedett. Mert Ő így szól: *„Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről.”* Ugye felismered, honnét valók ezek a szavak? [...] A Tízparancsolat elején találok: *„Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.”* (2Móz 20,2) Most pedig ugyanezek az ünnepélyes szavak állnak egy ígéret előtt, mintha Isten e rendelkezést olyan ünnepélyessé akarná tenni, mint a törvényt magát, és az ígéretét olyan ünnepélyességgel akarná megerősíteni, amilyennel a szövetséget megerősítette.

Isten gyermeke, ez az ige név szerint neked szól. *„Én vagyok az Úr, a te Istened.”* ...Majd hozzáteszi: *„Aki kihozott téged Egyiptom földjéről.”* Ez a legnagyobb dolog, amit Isten népével cselekedhetett, és ha ezt megcselekedte, vajon nem cselekszi-e meg a kisebb dolgokat is? Mily csodálatos szabadítás volt is az, amikor felemelt kézzel és kinyújtott karral hozta ki az Ő népét, a fáraó minden ellenkezése dacára! Rettenetes csapásokkal törte meg a büszke uralkodó hatalmát, és népét úgy vezette ki, mint a juhokat, dicsőségesen megszabadítva őket. Megsemmisítette Egyiptom lovas szekereit a Vörös-tengernél, ezért soha

többé nem tudtak felkerekedni Izrael üldözésére, vagy megzavarni pusztai vándorlásukat az Isten által megígért föld felé.

És ugyanezt cselekedte Isten minden megváltott emberrel is. [...] Nem vagyunk többé a bűn és Sátán hatalma alatt, mert az Úr megszabadított minket. Bűneinket a mélység nyelte el, egy sem maradt belőlük, lesüllyedtek a tenger fenekére, mint a kövek. Dicsőség Istennek azért, amit cselekedett! Ha ez nem indít minket arra, hogy imában szélesre nyissuk a szánkat, akkor mi teheti meg ezt?

„Ó - sóhajt egy szegény lélek -, ezt velem sosem cselekedte meg, én még mindig megkötözött fogoly vagyok.” Figyelj rám! Ha másokkal megcselekedte, hidd el, hogy Isten meghallja imádat, és megszabadít, ahogyan másokat is megszabadított. Sosem hallottad, hogy ha az amerikai déli államokban régen, a rabszolgaság idején megszökött egy rabszolga, és a többiek meghallották, hogy mindig csak a sarkcsillagot követve elnyerte szabadságát - akkor mindnyájan reménységet nyertek? Ha tehát Isten némelyikünket már kivezette a rabságból, akkor reménykedj te is, aki még mindig megkötözött vagy. Isten képes téged is megszabadítani, kérd hát, hogy veled is cselekedje meg ezt. Ha hazamentél innét, kiálts Istenhez belső szobádban! Sőt inkább már itt, a padban azonnal küldj fel egy imát megváltásodért és szabadságodért! [...] Isten azt mondja neked, hogy kivezette népét Egyiptomból, és aki ezt megtette, bármit megcselekedhet. Nyisd meg hát a szád, és Ő betölti azt.

A második érv

A másik érv, amellyel a szöveg zárul, maga az ígéret arra vonatkozóan, mit fog tenni Isten: Én betöltöm azt - ígéri határozottan. [...] Nyisd csak meg a szád, és Isten betölti azt imádsággal, aztán pedig, amikor elmondtad az imádságot, amit adott neked, akkor betölti azt válaszokkal. Isten adja az imádságot, és az imádságra adott választ is. Csak nyisd meg a szád, mintegy hozz létre ürességet, melyet Isten betölthet. Isten olyan üres helyek után kutat, amelyeket betölthet kegyelmével.

Miután pedig ezt megcselekedted, nyisd meg a szádat Isten dicsőítésére. Csodálatos, hogy amikor valaki elkezdi dicsőíteni Istent, hogyan buzog fel belőle megállíthatatlanul a dicséret. [...] Csak egyszer nyisd fel a hálaadás zsilipjeit, és az áradat egyre bőségesebben fog ömleni.

Jöjjünk tehát Istenhez nyitott szájjal! Bármilyen is lelkünk állapota, ha nem tudunk is imádkozni, jöjjünk Hozzá, nyissuk meg szánkat, és vágyakozzunk, mint Dávid, amikor ezt mondja: *„Mint a szarvas vágyakozik a hús forrás után, úgy vágyik lelkem teutánad, óh Isten.”* (Zsolt 42,1) Jöjjünk hát Isten elé. Te, aki úgy érzed, hogy nem tudsz megszólalni, és még gondolkodni is alig vagy képes, jöjj megnyitott szájjal, és állj meg Isten előtt! Légy olyan, mint a madár a fészekben, nyisd meg szádat az ég felé. Tanuld meg, hogyan repedezik fel, hogyan nyitja meg száját az eső előtt a kiaszott föld szárazság idején! A te kiaszott szíved is kezdjen el imádkozni Isten jelenlétében, kegyelemért fohászkodva. Bárcsak Isten erős vágyakozást adna nekünk az igazi imádkozásra! Ámen!

(Fordította: Takács Szabolcs)